

Любомиръ Бобевски.

Двѣ сирачета.

— Птиче мило, лекокрило,
Днеска що си тъй унило?
Що си плахо и смутено,
Или ти е тебъ студено?

Гладъ ли мжчи те, горкичко,
Или пъкъ си ти самичко —
Безъ дѣвица, майка, татко,
Безъ гнѣзденце топло, сладко?

Менъ кажи си ти тжгата,
Че е сбрала насъ сждбата —
Клето ази съмъ сираче,
Що въздиша, стене, плаче!

— Любѣхъ слънцето, небето,
Свободата, ширинето,
Сънчицитѣ на горитѣ,
На потоцитѣ водитѣ!

На полето миризмата
И лжчитѣ на зората
Отъ сърце си силно, страстно
Любѣхъ ги, дѣте, прѣкрасно!

Волно азъ лѣтехъ въ простора,
Но корави, лоши хора
Ми гнѣзденцето срутиха
И крилцата ми прѣбиха!

Нѣмамъ ази нѣжна майка,
Що по менъ да плаче, вайка,
Нѣмамъ татко, нѣмамъ братче, —
Азъ катъ тебе съмъ сираче!